

Arrest

nr. 209 989 van 25 september 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 mei 2016 een asielaanvraag in. Hij wordt op 28 maart 2017 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

1.2. Op 21 maart 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Bagdad, Centraal-Irak, waar u geboren en getogen bent in de wijk Al-Saydiya. In de laatste periode voor uw vertrek uit Irak, van mei tot en met juli 2014, diende u omwille van uw problemen regelmatig uw huis te verlaten en bij uw grootvader, verwanten of vrienden te logeren. U bent tot het eerste jaar naar de middelbare school gegaan en in 2011 of 2012 stopte u met uw studies. Van begin 2013 tot uw vertrek uit Irak werkte u in de toerismesector als reisagent in het Noorden van Irak. Hiernaast was u ook voetballer bij Karkh Club en Erbil Club en in 2013 had u ook in het geheim gewerkt als tattoo-artiest. Uw ouders, [O.Q.A.O.] en [A.-S.A.I.A.] [...], en broer en zussen ([A.], [I.], [A.] en [A.]) verblijven momenteel in België en hebben hier eveneens een asielaanvraag ingediend.

Begin 2013 begonnen sjiitische milities naar de wijk Al-Saydiya te komen en daar problemen te veroorzaken, sinds medio 2013 was de wijk ook veranderd van een soennitische naar een sjiitische wijk. De milities begonnen soennitische families op te jagen en hen uit de wijk te verdrijven. Kort na de komst van de milities in uw wijk begon u op straat ook aangesproken te worden over uw tattoos, vermoedelijk ook door militieleden. In totaal werd u 3 à 4 keer aangesproken en zeiden ze tegen u dat tatoeages tegen het geloof, tegen de normen en tegen de staat waren. De milities waren ook te weten gekomen dat u in het geheim tatoeages zette bij andere personen. Een gevolg hiervan was dat de milities in september of oktober 2013 naar u thuis gekomen waren op zoek naar u. Tijdens deze inval hadden ze uw tatoeëerapparaten in beslag genomen. Vanaf eind april à begin mei begonnen de milities ook willekeurige arrestaties in uw wijk te plegen. Zo werden zes van uw vrienden gearresteerd, tot op heden heeft u niets meer van hen gehoord. Vanaf april 2014 begonnen de milities uw huis ook regelmatig binnen te vallen. Met andere jongens van de wijk hadden jullie echter onderling afgesproken de wijk in de gaten te houden en elkaar te informeren over arrestaties en zoekacties. In totaal werd uw huis vijf keer binnengevallen, vier keer kon u echter ontkomen. Eén keer was u echter niet op tijd kunnen vluchten, maar had u zich kunnen verstoppen onder het bed van uw moeder, waardoor zij u niet hadden kunnen vinden en zij enkel uw moeder over u aangesproken hadden. Omwille van deze problemen ging u vaak buitenshuis, bij familie of vrienden, overnachten. Ook bleef u regelmatig bij uw grootouders overnachten. Omdat zij in een sjiitische wijk woonden en u een soenniet bent, hadden de sjiitische milities uw grootouders gewaarschuwd en tegen hen gezegd dat u niet meer mocht terugkeren naar de wijk.

Hiernaast werd uw vader ook gezocht door de milities omdat hij op de luchthaven werkte. Het doel van de milities was immers om via uw vader de luchthaven binnen te geraken. Omdat uw vader op zijn werk, op de luchthaven verbleef, konden ze uw vader niet vinden. Omdat ze hem onder druk wouden zetten, probeerden zij u mee te nemen. Op zoek naar u en uw vader bleven de milities uw huis regelmatig binnenvallen en doorzoeken. Omwille van deze situatie verliet u Bagdad eind juli 2014 en reisde u met het vliegtuig van de luchthaven van Bagdad naar Erbil, Iraaks-Koerdistan. U verbleef vier dagen in Erbil en op 4 augustus 2014 verliet u Irak en reisde u met het vliegtuig via de luchthaven van Erbil naar Turkije. U verbleef een langere periode in Turkije en uiteindelijk hadden ook uw ouders Irak ontvlucht en waren zij naar Turkije gekomen. Na de aankomst van uw ouders in Turkije vernam u van hen dat uw vader in mei 2015 ontvoerd werd door sjiitische milities. Blijkbaar hadden de militieleden gevraagd aan uw vader om een auto naar de luchthaven te smokkelen om daarmee op de luchthaven een aanslag te plegen. Uw vader zou akkoord gegaan zijn met hun eisen om vrij te geraken. Na zijn vrijlating zou uw vader gevlucht zijn, Irak verlaten hebben en ook naar Turkije gereisd zijn.

U bleef tot 10 juli 2015 in Turkije en reisde vervolgens verder naar Griekenland. Van daar reisde u verder naar Macedonië, Servië en Oostenrijk, waar u een asielaanvraag indiende en ongeveer 10 maanden verbleef. U wachtte de beslissing betreffende uw asielaanvraag echter niet af en reisde eind april à begin mei 2016 via Duitsland verder naar België. Eind april à begin mei 2016 kwam u aan in België en op 23 mei 2016 diende u hier een asielaanvraag in. Zowel u als uw vader zouden momenteel op een zwarte lijst van de milities staan en daardoor nog steeds door hen gevisieerd worden. In juli 2016 kwamen uw ouders in België aan en dienden zij eveneens een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw Iraakse identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, paspoort, aangifte bij de politie over de ontvoering van uw vader, een kopie van het bewijs van de asielaanvraag van u en uw zus in Turkije en enkele foto's betreffende uw werk in Irak, uw voetbalactiviteiten en uw tatoeages.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw opeenvolgende verklaringen. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er een discrepantie vastgesteld kan worden tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken - DVZ) en de verklaringen die u op het CGVS heeft afgelegd. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS verklaart dat uw problemen zijn begonnen in de loop van januari 2014 toen de milities in uw wijk begonnen neer te strijken (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS beweert u immers dat de milities reeds vanaf begin 2013 naar uw wijk begonnen te komen, u reeds vanaf september à oktober 2013 meermaals werd aangesproken door de milities omwille van uw tatoeëerwerk en de milities in die periode ook uw huis waren binnengevallen op zoek naar u (CGVS, p. 13-16). Hiernaast beweert u tijdens uw gehoor op het CGVS dat milities in 2013 en 2014 uw huis meermaals binnengevallen waren (CGVS, p. 13-19). In dat opzicht is het echter hoogst bevreemdend dat u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS enkel aangeeft dat er in 2013 door milities bij u thuis ingebroken werd, maar dat u met geen woord rept over andere invallen bij u thuis waarbij men specifiek naar u op zoek was (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd beweert u dit bij de DVZ niet gezegd te hebben omdat u hier toen niet naar gevraagd werd en u enkel de hoofdlijnen kon vertellen (CGVS, p. 19). Deze uitleg kan echter verre van overtuigen daar u wel duidelijk gevraagd werd naar alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit Irak en het aan u is om alle relevante feiten op te sommen. Daarenboven werd u bij aanvang van het gehoor op het CGVS uitdrukkelijk gevraagd hoe het eerdere gehoor op de DVZ verlopen was, waarbij u aangaf dat het gehoor goed verlopen was en u er kort alle redenen kon vertellen die aanleiding hadden gegeven tot uw vertrek (CGVS, p. 3). In dat opzicht is dan ook heel frappant dat u deze invallen, nochtans een cruciaal element binnen uw asielrelaas, volledig onvermeld laat bij de DVZ.

Alsook legt u ook tegenstrijdige verklaringen af betreffende uw verblijf bij uw grootouders. Waar u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS verklaart dat u door kennissen van uw nonkel gewaarschuwd werd om de wijk van uw grootmoeder te verlaten omdat u als soenniet niet in een sjiitische wijk mocht verblijven (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), beweert u tijdens uw gehoor op het CGVS dat u enkel via uw grootouders hierover werd ingelicht (CGVS, p. 20). Er kan van u verwacht worden dat u een duidelijk en coherent overzicht van de feiten kan geven en zeker kan aangeven wie u precies van een dergelijk negatief bericht op de hoogte heeft gesteld. Dat u daar niet in slaagt ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. In dit verband dient er bovendien gewezen te worden op het feit dat uw eerdere verklaringen bij de DVZ werden afgenomen met een tolk die het Arabisch machtig is en dat u akkoord ging met deze verklaringen nadat ze u bij de DVZ na afloop ter goedkeuring werden voorgelezen.

Ten tweede zijn ook de verklaringen die u tijdens uw gehoor op het CGVS afgelegde onderling incoherent. Zo haalt u in eerste instantie aan dat milities vanaf 2013 naar uw wijk begonnen te komen, de problemen in 2014 toegenomen waren en u toen persoonlijk werd aangesproken omwille van uw werk met tattoos (CGVS, p. 13). Enkele vragen later beweert u echter plots dat u reeds in 2013 door milities werd aangesproken over uw tattoos en uw werk als tatoeëerder, zij uw apparaten in 2013 in beslag genomen hadden en u in oktober 2013 hierover voor het laatst werd aangesproken (CGVS, p. 15-16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid beweert u dat u gezegd had dat u vanaf begin 2013 tot 2014 met tattoos ging werken, u na oktober 2013 niet meer aangesproken werd wegens het maken van tattoos, maar dat u daarna wel nog steeds tattoos op uw lichaam had die u moest verbergen om daar niet over aangesproken te worden (CGVS, p. 16). Deze uitleg kan echter verre van overtuigen daar dit geenszins een verklaring vormt voor bovenstaande tegenstrijdigheid, waarbij u eerst zei dat u pas vanaf 2014 aangesproken werd terwijl u later verklaarde enkel vóór 2014 te zijn aangesproken omwille van de tattoos. Dergelijke vergissingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Aangezien u telkens opnieuw een andere versie geeft van het gebeurde, betekent dat u uw eigen verhaal onvoldoende beheerst.

Ten derde kunnen er aan de hand van uw 'Facebook'-pagina, die voor iedereen zichtbaar is en waarvan een kopie werd toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier, enkele eigenaardigheden vastgesteld worden. Zo valt op dat u op Facebook bevriend blijkt te zijn met enkele sjiitische militieleden en u zelfs uw steun voor deze personen uitspreekt als reactie op foto's die door hen gepost werden in december 2014 en januari 2015 (zie kopie in de blauwe map van het administratief dossier). Vooreerst is het hoogst eigenaardig dat u, die beweert als soenniet gevisieerd en bedreigd geweest te zijn door sjiitische milities (CGVS, p. 13-22), op Facebook net bevriend bent met dergelijke sjiitische militieleden. Daarenboven is het onbegrijpelijk dat u, indien u daadwerkelijk Irak ontvlucht zou zijn omwille van problemen met sjiitische milities, in december 2014 en januari 2015 (én dus na uw vertrek uit Irak) uw steun voor sjiitische militieleden zou uitspreken op Facebook. Hiernaast blijkt u op Facebook ook verschillende sjiitische geïnspireerde pagina's, waaronder pagina's van Ammar Al-Hakim (een prominent sjiitisch politicus) en Abu Azrael (een prominent sjiitisch militielid), leuk te vinden en vindt u eveneens verschillende andere sjiitisch geïnspireerde berichten leuk (zie blauwe map in het administratief dossier). Bovenstaande bevindingen doen op ernstige wijze twifelen aan uw bewering een soennitische moslim te zijn en doen daarentegen eerder vermoeden dat u sjiitische moslim bent. Indien u daadwerkelijk een soennitische moslim zou zijn is het immers, gelet op de huidige Iraakse context, weinig waarschijnlijk dat uw activiteiten op Facebook een dergelijk sjiitisch geïnspireerd karakter hebben. Aangezien u beweert gevisieerd te worden door sjiitische milities omdat u een soenniet bent, ondermijnen de twijfels die er bestaan omtrent uw soennitische geloofsstrekking verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas,

Ten vierde zijn uw verklaringen over de personen en/of groepering die u viseerde weinig overtuigend. Hoewel u ervan overtuigd bent dat u gevisieerd en bedreigd werd door sjiitische milities (CGVS, p. 13-22), is het zeer opvallend dat u noch kan preciseren om welke militie het gaat noch enig idee heeft om welke militie het 'zou kunnen' gaan (CGVS, p. 14, 17-18 en 21). Zelfs al zou u niet weten door welke militie u werd gevisieerd, dan nog moet het binnen de huidige Iraakse context mogelijk zijn dat u minstens een ernstig vermoeden zou hebben om welke militie het mogelijks zou kunnen gaan in uw geval. Dat u op dit vlak helemaal geen idee heeft, kan niet overtuigen. Bijgevolg ondermijnen uw gebrekkige verklaringen met betrekking tot de groepering die u viseerde de geloofwaardigheid van uw verhaal. Van een persoon die zijn thuis, land, familie en vrienden achterlaat kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij weet voor wie hij op de vlucht slaat of toch minstens tracht hierover meer duidelijkheid en/of enige indicaties te verkrijgen.

Ten vijfde blijkt u ook bijzonder weinig te kunnen vertellen over de ontvoering van uw vader. Hoewel u beweert dat uw vader ontvoerd werd na uw vertrek uit Irak, is het bijzonder eigenaardig dat u enkel kan vermelden dat deze ontvoering ongeveer in mei 2015 was maar u niet kan preciseren wanneer deze ontvoering precies plaatsgevonden had. Daarenboven beweert u dat uw vader ontvoerd werd door sjiitische milities, maar heeft u andermaal geen enkel idee om welke militie het zou kunnen gaan. Hiernaast slaagt u er evenmin in te vermelden hoe de ontvoering van uw vader verlopen was, waar hij ontvoerd werd, hoelang hij werd vastgehouden of hoeveel tijd er zat tussen de vrijlating van uw vader en zijn vertrek uit Irak (CGVS, p. 21). Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn over de vermeende ontvoering van uw vader, eens te meer u aanhaalde dat u zelf ook gezocht werd omwille van uw vader. U verklaarde immers dat de milities u zochten en u probeerden mee te nemen om op deze manier uw vader onder druk te zetten om zich over te geven (CGVS, p. 17). U tracht uw gebrekkige verklaringen over de ontvoering van uw vader te vergoelijken door te stellen dat u op het moment van de ontvoering buiten Irak was, u pas over de ontvoering hoorde toen uw familie bij u in Turkije was en jullie daarna vooral bezig waren over hoe naar Europa te komen (CGVS, p. 21). Deze uitleg kan opnieuw verre van overtuigen, van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite onderneemt om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormden van zijn vertrek én dat hij zich informeert over de mogelijke evolutie van zijn problemen, zelfs na zijn vertrek uit het land. Eventuele bijkomende ontwikkelingen kunnen een belangrijke indicatie vormen om uw beweerde vrees voor vervolging verder te staven of te ondersteunen. Daarenboven was u voor uw gehoor op het CGVS reeds verschillende maanden samen met uw ouders in België, waardoor u tijd genoeg had om u degelijk te informeren over de ontvoering van uw vader. Dat u desalniettemin nagelaten heeft u verder te informeren over de ontvoering van uw vader, relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging én doet tevens verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tot slot dienen de door u voorgelegde documenten nog besproken te worden. Vooreerst dient hierbij opgemerkt te worden dat de door u voorgelegde foto's geen verband houden met uw asielmotieven en bijgevolg de door u aangehaalde problemen met milities in Irak geenszins kunnen staven. Wat betreft de

aangifte bij de politie naar aanleiding van de ontvoering van uw vader, dient te worden opgemerkt dat dit document de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstelt aangezien documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven reeds aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaat dit document op zich dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Hier dient bovendien nog aan toegevoegd te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS "COI Focus Irak: corruptie en documentenfraude"). De bewijswaarde hiervan is dus zeer gering. De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit, herkomst en het verblijf van uw zus in Turkije aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er onvoldoende geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK - Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 214 - 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 25 september 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul veroverd, en enkele weken later Tall Afar. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken.

De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk positieve impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Vanaf november 2016 zette in Bagdad een duidelijk dalende trend in die tot in april 2017 aanhield: minder aanslagen en minder slachtoffers, zowel doden als gewonden. Pas met aanslagen na het begin van de ramadan in mei 2017 nam het geweld gedurende een korte periode terug toe, om daarna weer af te nemen. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden

anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat ISIS Bagdad nooit heeft kunnen belegeren, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Deze maatregelen beginnen succes te hebben. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Deze troepenverplaatsingen gebeurden na een periode waarin het aantal aanslagen door ISIS afnam. Door de verdere afname van het terreurgeweld in de hoofdstad werden, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die

terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in

Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Dat uw ouders, [O.Q.A.O.] [...] en [A.-S.A.I.A.] [...], door het CGVS erkend werden als vluchteling doet niets af aan bovenstaande appreciatie. Er dient immers nog steeds een individuele beoordeling gemaakt te worden ten aanzien van uw asielmotieven en ten aanzien van uw land en regio van herkomst. Volgens deze individuele beoordeling, die hierboven beargumenteerd werd, komt u niet in aanmerking voor het vluchtelingenstatuut en evenmin voor het statuut van subsidiaire bescherming. Elke asielaanvraag wordt individueel en op eigen elementen en mérites beoordeeld, en dit ten aanzien van het land waarvan de asielzoeker/asielzoekster de nationaliteit bezit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert onder meer een schending aan van "artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna "Vluchtelingenconventie") en de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 48/7 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet);(...) en de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel".

Hij licht dit middel onder meer als volgt toe:

"Ten onrechte kent verwerende partij het vluchtelingenstatuut niet toe aan verzoeker.

Tijdens zijn verhoor gaf verzoeker aan omwille van verschillende elementen een risico op vervolging te lopen bij terugkeer naar Irak. Met betrekking tot elk van onderstaande argumenten beoordeelt verwerende partij verzoekers vrees foutief en/of doet ze onvoldoende onderzoek.

1. Objectief risicoprofiel

Verwerende partij verwijt verzoeker in bestreden beslissing ten onrechte onvoldoende informatie te kunnen geven over de ontvoering van zijn vader. Verwerende partij besluit hieromtrent dat verzoeker zijn vrees voor vervolging in ernstige mate gerelativeerd zou worden.

Niettemin heeft verzoeker alle informatie waarover hij beschikt, meegedeeld aan verwerende partij gedurende zijn gehoor:

"Vertel mij eens hou uw vader u verteld heeft hoe die ontvoering verlopen is.

Hij heeft mij verteld dat hij ontvoerd werd door milities, die milities probeerden via hem een auto naar de luchthaven te smokkelen om daarmee een aanslag te plegen. "Ik ging akkoord met hun om vrij te komen. Ik ging met hun wagens weg van daar. Maar daarna liet ik de wagens onderweg staan en ontsnapte ik van die mensen (administratief dossier van verwerende partij, gehoorverslag p 21)

Verwerende partij verwacht werkelijk het onmogelijke van verzoeker door een precieze omschrijving te eisen van waar, wanneer, hoe en door wie de vader van verzoeker werd ontvoerd. Ze verliest hierbij uit het oog dat verzoeker fysiek niet aanwezig was in Bagdad op het moment van de feiten.

Tot slot is de vraag in welke mate verzoeker op de hoogte was van de problemen van zijn vader zelfs niet pertinent. Immers werd de vader erkend als vluchteling en werd er geoordeeld dat de vrees die de vader bezit gegrond is bij beslissing van 21 maart 2018 van verwerende partij (stuk 3).

De vader van verzoeker vermeldde tijdens zijn verhoor bij verwerende partij uitdrukkelijk dat hij als soenniet zijnde, de sjiiitische milities vreest.

"Qui voudrait vous causer du tort? Je ne peux pas vous dire. Je peux être exécuté par des milices ou des groupes armés. Ça fait plus d'un an et demi que je suis poursuivi. Quelles milices? Je vous dis, je ne sais pas mais je soupçonne que c'est Daesh. Mais je ne vous garantis pas que c'est eux, je soupçonne seulement. La façon dont on m'a demandé de choses, ça doit être des terroristes appartenant à Daesh. Et en plus, j'étais poursuivi par des milices chiïtes. Ça veut dire les milices chiïtes voulaient me tuer parce que je suis sunnite. (...) D'autres motifs que votre origine sunnite? Le problème essentiel c'est parce que je suis sunnite." (stuk 4)

Verwerende partij dient bijgevolg te onderzoeken of verzoeker gevisieerd zou kunnen worden door de belagers van zijn vader en zelf ook het slachtoffer zou kunnen worden van deze vervolging.

Gedurende het verhoor bij verwerende partij heeft verzoeker uitdrukkelijk vermeld dat hij een gegronde vrees bezit omdat hij omwille van de problemen van zijn vader met de milities:

"Waarom werd u gezocht?

Om mijn vader onder druk te zetten om zich over te geven, ze waren vaak gekomen om mijn vader mee te nemen, maar hij was op het werk. Daarom probeerden ze mij mee te nemen. Om mijn vader onder druk te zetten. Mijn broertje is minderjarig, daarom concentreerden ze zich op mij." (administratief dossier van verwerende partij, gehoorverslag p 17)

Verwerende partij motiveert in bestreden beslissing niet waarom deze gegronde vrees voor vervolging van de vader ten aanzien van de milities, geen gegronde vrees voor vervolging zou inhouden ten aanzien van verzoeker.

Aangezien de vader van verzoeker soenniet is, is de zoon van verzoeker eveneens soenniet. Volgens de geloofsregels van het soennisme, neemt de zoon de geloofsstrekking van de vader over.

It's about who should lead Islam, and it began at the moment of Muhammad's death. As the founder of Islam, he was the undisputed leader. And if he had had a son, the split might never have happened — a son would automatically have inherited his father's authority. But he died without sons and without leaving a clear will.

(stuk 6, Time, Understanding the Sunni-Shi'ite Divide, 16 september 2009, <http://content.time.com/time/world/article/0,8599,1924116,00.html>)

De vader van verzoeker werd erkend omwille van zijn vrees als soenniet ten aanzien van de sjiiitische milities. Verzoeker zijn gegronde vrees in geval van terugkeer naar Bagdad is gelinkt aan diezelfde feiten. Verwerende partij wijst deze vrees af omdat verzoeker te weinig kennis hierover zou hebben. Niettemin kan de vrees an sich van verzoeker niet betwist worden omdat het bestaan hiervan werd vastgesteld door verwerende partij bij beslissing van 21 maart 2018 (stuk 3).

Tôt slot is verwerende partij van oordeel in bestreden beslissing dat het beschikken over onvoldoende informatie over de ontvoering van de vader van verzoeker, de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas in twijfel zou trekken.

In het arrest nr. 176 351 van 14 oktober 2016 waarbij een vader reeds erkenning had verkregen als vluchteling door verwerende partij niet, oordeelde uw Raad het volgende over de geloofwaardigheid van het asielrelaas:

"Uit verzoeker s verklaringen blijkt dat hij vervolging vreest die overeenstemt met de vrees voor vervolging van zijn vader. Gelet op de erkenning van zijn vader en na de lezing van het administratief dossier is de Raad van oordeel dat de overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing geenszins doorslaggevend zijn ont de geloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette asielmotieven volledig te ondermijnen. (...) Uit het gehoor- verslag blijkt een duidelijke en coherente weergave van de vervolgingsfeiten en de overwegingen van de bestreden beslissing zijn onvoldoende om een weigeringsbeslissing te schragen. "

(arrest RvV nr. 176 351 van 14 oktober 2016)

Verzoeker gaf een duidelijke en coherente weergave van de vervolgingsfeiten. Bijgevolg kan de redenering van verwerende partij niet langer standhouden en zijn de aangehaalde argumenten door haar niet van die aard dat de asielmotieven volledig ondermijnd worden."

2.2. Nieuwe elementen

Op 20 juni 2018 maakt verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een aanvullende nota over met als nieuw element de COI Focus *"Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 26 maart 2018.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoeker werd op 18 november 1996 geboren in Bagdad, Irak, zoals blijkt uit zijn paspoort, waarvan het origineel werd voorgelegd (AD CGVS, stuk 14 'inventaris' - stuk 3).

Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker sinds zijn geboorte tot aan zijn vertrek uit Irak op 4 augustus 2014 steeds met zijn ouders, drie zussen en broer heeft samengewoond in het ouderlijk huis, met uitzondering van een korte periode tussen mei en juli 2014 (AD CGVS, stuk 7, gehoorverslag 28 maart 2017, p. 5-7 en 1).

Uit verzoekers paspoort blijkt dat hij op 4 augustus 2014 het Turkse grondgebied binnenkwam. Verzoeker was toen nog minderjarig. Uit verzoekers verklaringen en de stukken die hij heeft voorgelegd, blijkt tevens dat hij werd vergezeld door zijn minderjarige zus Az., geboren op 13 oktober 1998. Zij vroegen beiden asiel aan in Turkije op 11 augustus 2015. Volgens verzoeker *"hebben [we] de aanvraag ingediend om alleen ons verblijf in Turkije te legaliseren. Een document om op straat te kunnen. Zelfs als wij een resultaat of antwoorden hadden gekregen daar, dan kon ik niet zomaar naar een ander land gaan, want mijn ouders waren ver van ons en ik was nog geen volwassene."* (AD CGVS, stuk 7, gehoorverslag 28 maart 2017, p.11 en stuk 14 'inventaris' – stuk 5). In zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf verzoeker ook aan dat het doel van zijn verblijf in Turkije bestond uit het *"wachten op familieleden"* (AD CGVS, stuk 12, p. 12).

Verzoeker verklaart verder dat hij en zijn zus Az. in Turkije zijn gebleven tot 10 juli 2015, wanneer de rest van het gezin – ouders en overige broers en zussen - zich bij hen kwam aansluiten. Verzoeker was toen meerderjarig, zijn zus Az. nog minderjarig.

Verzoeker en zijn gezinsleden zijn dan verder samen doorgereisd via Griekenland, Macedonië en Servië waarna het gezin uit elkaar is gegaan. Verzoeker werd vervolgens opgepakt in Oostenrijk. Zijn vingerafdrukken werden daar afgenomen op 21 juli 2015 en hij diende er een asielaanvraag in.

Verzoekers ouders hadden inmiddels op 30 juli 2015 een asielaanvraag in België ingediend, zoals blijkt uit de attesten tot erkenning van de vluchtelingenstatus die verzoeker als stukken 3 en 4 aan zijn verzoekschrift voegt. De vermelding in de bestreden beslissing *“In juli 2016 kwamen uw ouders in België aan en dienden zij eveneens een asielaanvraag in.”* is dus foutief nu blijkt dat zij reeds op 30 juli 2015 op het Belgische grondgebied aanwezig waren.

Volgens zijn verklaringen zou verzoeker op 17 mei 2016 Oostenrijk hebben verlaten. Gevraagd waarom hij de beslissing over zijn asielaanvraag in Oostenrijk niet heeft afgewacht, verklaarde hij: *“Ik was daar alleen met mij zus, mijn familie was ver van mij. Mijn zus had daar een probleem met haar man gekregen en is daarna gescheiden. Voor mij was het moeilijk om voor mijn zus en mijzelf te zorgen op die leeftijd. Ik had niemand daar in Oostenrijk. Daarnaast had ik de behoefte om in de buurt van mijn familie te zijn.”* (AD CGVS, stuk 7, gehoorverslag 28 maart 2017, p. 12-13, alsook gegevens uit stuk 12).

Verzoeker reisde via Duitsland door naar België waar hij op 23 mei 2016 een asielaanvraag indiende. Op het Franstalige inschrijvingsformulier van 23 mei 2015 blijkt dat verzoeker tevens zijn minderjarige zus Az. vergezelde (*‘Accompagne soeur’*). Zijn zus Az., nog net minderjarig, werd vervolgens gevoegd aan de asielaanvraag van de moeder van 30 juli 2015, net zoals haar twee andere zussen en broer.

Op vraag van de Belgische overheden aanvaardde Oostenrijk op 2 juni 2016 de terugname van verzoeker op grond van artikel 18, lid 1, b) van de Dublin III-verordening.

Op 13 juni 2016 richtte de raadsman van verzoeker een brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij wees erop dat de ouders en de vier andere kinderen, waaronder zijn zus Az., allen een asielaanvraag hebben ingediend die op het Belgische grondgebied wordt behandeld. De raadsman benadrukte dat verzoeker behoorlijk jong is, 19 jaar oud, en afhankelijk is van zijn ouders en gezin en dat het ook voor zijn erg jonge broertje en zusjes enorm belangrijk is dat zij samen kunnen blijven met hun broer. Omwille van deze afhankelijkheid en sterke emotionele band, verzocht de raadsman de Dienst Vreemdelingenzaken om de asielaanvraag van verzoeker toch in België te behandelen door toepassing van de soevereiniteitsclausule in de Dublin III-verordening.

Verzoekers asielaanvraag werd op 17 juni 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken aan het CGVS overgemaakt.

Uit het geheel van de hierboven uiteengezette elementen, blijkt dat verzoeker steeds deel is blijven uitmaken van het kerngezin. Ook al werd hij tijdens zijn vlucht tijdelijk gescheiden van zijn ouders, was hij zowel in Turkije als in Oostenrijk in het gezelschap van zijn zus Az. Zijn zus Az. werd wel erkend als vluchteling op 21 maart 2018, ook al was zij inmiddels meerderjarig en is zij net zoals verzoeker tijdens haar vlucht tijdelijk gescheiden geweest van haar ouders. Het enige verschil ligt erin dat zij bij haar binnenkomst in België nog net minderjarig was. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker, na binnenkomst in België, onmiddellijk zijn ouders op het zelfde verblijfsadres heeft vervoegd. Verzoeker verklaart tijdens de terechtzitting nog steeds bij zijn ouders te wonen en nog steeds een duidelijke gezinseenheid met zijn ouders, zussen en broers te vormen. De Raad ziet geen redenen om hieraan te twijfelen, noch wordt dit door verwerende partij betwist.

2.4.2. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor op het CGVS, onder meer, dat zijn vader werd gezocht door milities omdat hij op de luchthaven werkte. Deze milities probeerden via zijn vader de luchthaven binnen te geraken. Omdat zijn vader op zijn werkplaats in de luchthaven bleef slapen, konden deze milities zijn vader niet thuis vinden. De milities probeerden vervolgens verzoeker mee te nemen om zijn vader onder druk te zetten. Zij vielen het huis regelmatig binnen en doorzochten het maar vonden hem niet. Mede om deze reden verliet verzoeker Irak. Verzoeker verklaarde ook dat hij na de aankomst van zijn ouders in Turkije vernam dat zijn vader in mei 2015 werd ontvoerd door sjitische milities. Zij eisten dat zijn vader een auto naar de luchthaven zou smokkelen om er een aanslag mee te plegen. Zijn vader zou akkoord zijn gegaan met hun eisen om zo vrij te geraken. Na zijn vrijlating zou zijn vader zijn gevlucht en Irak hebben verlaten (AD CGVS, stuk 7, gehoorverslag 28 maart 2017, p. 13-14, 17, 21).

Verzoeker verklaarde tevens dat zijn vader soenniet is en zijn moeder sjitisch. Hij meldde ook dat het ouderlijk huis, waar hij normaliter verbleef, was gelegen in de wijk al-Saydiya, die volgens hem *“soennitisch”* is samengesteld (AD CGVS, stuk 7, gehoorverslag 28 maart 2017, p. 4-6). Verzoeker verklaarde dat hij in de periode mei-juli 2015 soms verbleef in het huis van zijn grootouders in de Al-

Jihad wijk maar dat hij als soenniet niet bij zijn grootouders in een sjitische wijk kon blijven omdat ze erover werden aangesproken (AD CGVS, stuk 7, gehoorverslag 28 maart 2017, p. 7 en 19).

2.4.3. De ouders van verzoeker, zijn drie zussen en zijn broer werden op 21 maart 2018 erkend als vluchteling (zie de beslissingen "*Reconnaissance de la qualité de réfugié*", gevoegd als stukken 3 en 4 bij het verzoekschrift). Ook verzoekers zussen en broer werden, in navolging van hun ouders, erkend als vluchteling, inclusief zus Az. die op het moment van de erkenning reeds meerderjarig was.

Tijdens de terechtzitting verklaart de verwerende partij dat deze erkenningen als vluchteling hun grondslag vinden in het feit dat er sprake is van een "*gemengd gezin*", met name een soennitische vader en een sjitische moeder. Dit gezin heeft omwille van het 'gemengd' zijn problemen gekend in de wijk Al-Saydiya die overwegend soennitisch is. De verwerende partij verklaart dat de specifieke problemen van de vader in deze algemene problematiek zijn meegenomen.

2.4.4. In casu is het voor de Raad bijgevolg duidelijk dat verzoeker, die altijd deel heeft uitgemaakt van het gezin in Irak, op dezelfde wijze een vrees voor vervolging dient te koesteren, mede gelet op de erkenning van alle andere leden van de familie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig september tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES